

bestemmelser ind, naar der samtidig sørges for en virkelig human Straffelovgivning. Og vi maa vel erindre, at den almindelige Alverdomsforsørgelse, som her er vedtaget ved Loven af 9de April 1891, nu ogsaa gælder paa Færøerne, at det fri Fattigvæsen nu bliver ordnet ved Lov, saaledes som omhandlet i det 2det Kapitel her §§ 13 ff., og endelig, at de saa en Fattiglovgivning, der gaar lige saa vidt i Enkelthederne og i human Retning som den forrige danske Fattiglovgivning. Naar det er Tilfældet, at Fattiglovgivningen bliver saa human, at man kan være sikker paa, at alle fattige, som opføre sig ordentlig som andre Mennesker, ogsaa blive behandlet menneskeligt, saa har jeg mindre Betænkelighed ved, at der sættes Straffebestemmelser over for de forbrøderste Naturer, som der ogsaa er blandt de fattige saa vel som blandt alle andre Klasser. Man kunde maasse mene, at der paa Grund af de sociale Forhold kunde være værre Fristelser for de fattige i den Retning; men det er i alt Fald en Kendsgerning, at der blandt dem, som blandt alle andre Samfundsklasser, er forbrøderste Elementer, og naar Udskjelser finde Sted, finder jeg ikke Betænkelighed ved at fastsætte Straffebestemmelser derfor. Det var jo dog ikke aldeles umuligt, at der ogsaa der oppe kunde findes en „hyllt Smed“ — jeg antager, den ærede Forslagsstiller forstaar, hvem jeg stiger til, ham, som de have haft Væsen med at styre baade paa Fattig- og Straffeanstalter. Det var jo dog ikke aldeles utænkeligt, at der ogsaa kunde være en saadan Natur paa Færøerne. Nu gad jeg spørge, hvorledes man vilde bære sig ad, selv i enlig liggende Bygder, med at tølle en saadan raa Kraft, naar man ikke havde Lov til at straffe ham paa særlig hurtig og effektiv Maade. Jeg har ogsaa set gjort gældende i Blade, som for Resten ikke staa det ærede Medlems Opfattelse saa fjern, at vor Straffelov over for Vølleuvæsenet virkede for langsomt, at man hellere skulde have en hurtigvirkende Straf, saa at Straffen saa at sige fulgte lige oven paa Forseelsen. Jeg tror, det kan gøres gældende her, at man har Straffen umiddelbart oven paa Forseelsen.

Jeg synes, det fremgik af den ærede Talers Bemærkninger, at der er nogen Forvæksling til Stede hos ham angaaende Brugen af § 53. Han mente at den kun var brugelig der, hvor der var Tvangsarbejdsanstalter. Ja, det gælder i alt Fald væsentlig det sidste Stykke, men det gælder ikke det første Stykke. Der hedder det jo udtrykkelig, at de, der have forset sig og blive idømte Straf, kunne med Landfogdens Til-

labelse henføres i almindeligt Fængsel. Den ærede Taler mente, at det var noget, der uden videre kan foregaa; men det er det dog ikke, det skal dog være med Landfogdens Tilladelse. Det andet Stykke derimod angaar Reglementerne og Vedtægterne i de egentlige Tvangsarbejdsanstalter, og jeg kan ikke se — jeg kunde for saa vidt paa det Punkt have været enig med den ærede Taler, naar han havde indskrænket sig dertil — at de kunne anvendes uden for Tvangsarbejdsanstalterne. Altsaa vil denne Del af Paragraffen først saa praktisk Betydning, naar Tvangsarbejdsanstalterne komme til Stede. Derimod er det utvivlsomt, at det første Stykke kan anvendes ogsaa, hvor der ikke findes Tvangsarbejdsanstalter. Over for den Slags Naturer, mod hvilke dette Stykke anvendes, er det nødvendigt, at Straffen følger hurtigt paa Forseelsen, for Samfundets Skyld, og jeg vil endogaa tilføje, at det er nødvendigt ogsaa for de paagældende Individuers egen Skyld. Var der nemlig ikke her foreskrevet en Fremgangsmaade over for saadanne Naturer, ja, saa vil Samfundet søge paa anden Maade at værges sig det bedste, det kan, og hvem indestaar saa for, at det ikke gik meget videre, end der her foreskrives. Jeg tror derfor, at de paagældende selv ere mest betryggede ved, at der gives bestemte Regler i Loven for, hvorledes man skal gaa frem i paakommende Tilfælde. Vil det ærede Medlem maasse sige: ja, men det er ikke deres egen Skyld, at de ere saaledes, det er Samfundets Skyld, at der er Individuer, der blive saa forbrøderste, at det bliver nødvendigt at give saadanne Vedtægter, da skal jeg ikke bestride en saadan Opfattelse, at Samfundet maasse har nogen Skyld over for enkelte ved den forsonte Opdragelse, de have faaet; men jeg maa desværre beklage, at jeg ikke har nogen Tro paa Menneskets Godhed i det hele. Jeg tror overhovedet ikke, at den Slags Elementer nogen Sinde ganske lade sig udrydde. Jeg vil ikke tale om, at selv om vi fik en socialistisk Stat i Morgen f. Eks., tror jeg, man vilde blive nødt til at have lignende Straffebestemmelser; men jeg vil gaa endnu videre, jeg vil sige, at selv om den socialistiske Stat udviklede sig ganske naturligt, saaledes som de Herrer forestille sig, at den vil — jeg ved godt, at de ikke mene at det er noget, der skal komme ved en bestemt enkelt Lov — saa har jeg alligevel ikke den Tro, at det vil være muligt at undgaa Straffe. Broden vil finde Sted alligevel i Menneskeheben, fordi det onde ligger dybere, end at det vil lade sig udrydde ved udvortes Midler.

Jeg tror, at Paragraffen efter Omstæn-